

godt efter, derhenne kører en Vogn med en Hest for, nu vil du kunne fortælle dine Børnebørn, at du har set et Køretøj trukket af en Hest. Det vil ikke blive alle Barnets senere samtidige, der vil komme til at se det Syn. Vi anvender Mekanikken mere og mere overalt, hvor den kan anvendes. Det har store Fordele, og det har ogsaa store Gener. Jeg kan anføre herom, at i de Forretninger, der skal anvende Hestekød i større Omfang, har det den store Gene, at Hestekød næsten ikke mere er til at opdrive. Priserne er omtrent blevet fordoblet, og Markedet indskrænket, og det kan ikke nytte, at de Folk, som før bragte gamle Heste paa Markedet, nu bringer gamle Automobiles, for de kan ikke bruges paa samme Maade.

Det ærede Medlem paastod, at den stigende Kultur medfører en voksende Raahed overfor Dyrene. Det er grundfalsk, og der behøver vi ikke at gaa tilbage til Historiens Vidnesbyrd — der har været Tider i Historien, hvor Medlidenhed ikke eksisterede, hverken overfor Mennesker eller overfor Dyr, men allermindst overfor Dyrene —, men vi kan tage Situationen, som den er i dette Øjeblik. Vi kan gaa fra de vilde Folkeslag til dem af de civiliserede Folkeslag, hvor Civilisationen endnu ikke er trængt til Bunds, gaa til de sydeuropæiske Stater, til alle Stater af romansk Oprindelse, Italien, Spanien, og saa til Dels Frankrig, i hvert Fald til Middelhavslændene, hvor kun en ringe Del af Befolkningen kan læse og skrive, og der vil vi finde Raahed overfor Dyrene. Det blev lagt frem i et Citat af Georg Brandes, og det Citat er fuldstændig rigtigt, men de samme, som siger, at Æslet, som de mishandler, ikke er en Kristen og derfor ikke er værdt at skaane, vilde anvende den samme Fremgangsmaade paa dem af deres Medmennesker, som de ikke ansaa for Kristne, men for, hvad de kalder Kættene. Saaledes behandles Dyrene i de mindre civiliserede Nationer, ja, blot i de Nationer, som staar under den germanske Kultur — vi Nordboere og Nordtyskerne er vel de Folkeslag i hele Verden, som behandler Dyrene bedst, og vi er vel ogsaa nok de Nationer, hvor Dannelse er trængt længst ned i Lagene. Den Ytring af det ærede Medlem vil jeg derfor anholde.

Der er en anden Ting, jeg vil anholde som urigtig, før jeg gaar over til, hvad jeg egentlig vil sige. Det ærede Medlem anfører: „Pælesakse bestaar af en Pæl, der rammes ned i Jorden, og paa hvilken

der er anbragt en Saks, og saa hidlokker man Fuglene med Korn til at gaa i Saksen.“ Jeg vil ikke spørge det ærede Medlem, hvor han har set en saadan Pælesaks, for saa vilde han komme i Forlegenhed. Jeg har aldrig set den, og der er ikke et eneste Menneske, selv om han har levet af at sætte Pælesakse, der nogen Sinde har set en Pæl af den Slags. En saadan Pæl kan under alle Omstændigheder ikke være tilspidset, for saa er der ikke et Sted, hvor man kan lægge Kornet. Men det er en Fejltagelse af det ærede Medlem. Man sætter Pælesakse efter Rovfugle. Alle Rovfugle, særlig Høgene og nogle af Falkene, har den Egen-skab at ville sætte sig paa et højt, bart og fremspringende Sted. Det holder Fugle i det hele meget af. Hvis vi tager en øde Ø i Limfjorden, befolket med Harer, Agerhøns, Fasaner, Strandfugle o. s. v., og der er et eller andet højt Sted, vil der altid der sidde en Rovfugl. Rejses der en Pæl saa højt som et Postetræ, vil altid en Rovfugl have Plads paa den for at overskue Terrainen, selv være i Sikkerhed og i en Fart kunne slaa ned paa sit Bytte. En Pælesaks anbringer man paa en høj Pæl, og i Regelen sætter man ikke der Madding. Hvis der sættes Madding, som f. Eks. for Duehøgen, er det gerne en spraglet Due, og saa kommer Rovfuglen og slaar ned paa den, men mange Steder gør man ikke det, fordi det kan gøre en Fugl mistænksom, at der er Madding. I det Øjeblik Rovfuglen imidlertid rører ved Pælen, sidder den i Saksen. Nogle anvender ogsaa en Bøsspipe, som gaar af, i det Øjeblik Rovfuglen trykker paa den.

Den tredie Fejltagelse, det ærede Medlem har gjort sig skyldig i, er følgende. Det ærede Medlem siger: „I Zoologisk Have paa Frederiksberg opvar-tes Slangerne med levende Dyr. Paa Dødslisten for 1912 staar opført 207 Kanner og 248 Marsvin, der væsentligt er brugte i levende Tilstand som Foder for Slangerne. Jeg spørger: Af hvilken Grund skal civiliserede Mennesker praktisere dette grufulde Myrderi af Dyr? Hvad skal vi med levende Slanger? Slanger kan man jo lige saa godt se paa et Museum som derude.“ Jeg vil indrømme Rigtigheden af een Ting af, hvad det ærede Medlem siger, nemlig: Hvad skal vi med levende Slanger? Her i Salen f. Eks. bryder vi os ikke om at have levende Slanger, og der er mange andre levende Dyr, som vi heller ikke bryder os om at have her. Men levende Slanger er